

Tingiausias Nazareto asilas

Seniai, labai seniai Nazarete, Šventojoje Žemėje, gyveno asiliukas, visai nepanašus į visus kitus miesto asilus. Anie buvo darbštūs ir švarūs, o šitas – siaubingai tingus ir nevalyvas. Vis dėlto jis tipeno mažesniais žingsneliais už visus kitus, tiesiausiai iškėlęs galvą.

Kartais būdavo galima pamatyti visus Nazareto asilus, pareinančius ilga vora iš kaimo ir apkrautus malkomis. Visi žvaliai risnodavo. Jie tikrai varžydavosi, kuris šeimininkui parneš daugiau. Voros gale visada pėdindavo asilas tinginys, ir, jeigu galėdavo nusimesti kelias šakas, taip ir padarydavo. Kartais mėgindavo prasibrauti pro kelis savo draugus, nes jam nepatiko eiti paskutiniam. Bet jam pasipriešindavo keli asilai, spirdavo ir sakydavo:

– Būk savo vietoje tu, tingiausias iš asilų!

Kai visi gyvuliai vakare sugrįždavo į savo namus, būdavo šukuojami, kol kailis imdavo žvilgėti kaip šilkas. Tingusis asiliukas priklausė turtingiausiam Nazareto vyrui, tačiau jį prižiūrėjo tingiausias ir bjauriausias tarnas. Jis tingėdavo šukuoti, todėl asiliukas visada būdavo susivėlęs ir nešvarus. Bet vis tiek likdavo išdidus – ak, kaip tai erzindavo kitus asilus!

– Ar tau ne gėda laikyti galvą taip tiesiai ir tipenti taip dailiai, nors esi toks purvinas?!

O vyriausias ir išmintingiausias asilas pareiškė:

– Tu nieko nesupranti? Nedera taip pūstis šitaip atrodant.

Tačiau tinginys nesuko sau galvos.

„Aš jums parodysiu!“ – galvojo jis, nors nežinojo, ką iš tiesų jiems parodys. Ką nors gražaus ir neįprasta.

Miestelio žmonės dažnai juokdavosi iš tinginio.

– Kad tik jis nenusibaigtų iš bado, – sakydavo jie. – Netrukus tingėš net ėsti.

– Tiesiog baisu, kaip jis atrodo, – kartais išsprūsdavo jo šeiminkui. – Simonai, gerai jį iššukuok!

– Taip, šeimininke, – ištardavo Simonas.

Bet kai tik šeiminkas išeidavo, tarnas pakabindavo šepetį ir atsiguldavo žolėje. Tad kartais asilas būdavo tik pusiau iššukuotas. Tada žmonės dar labiau juokdavosi, o asilai vėl iš jo tyčiodavosi. „Jūs palaukit! – mintyse kartodavo asiliukas. – Aš jums parodysiu!“

Tačiau nieko nesakydavo.

Kartais Simoną pasiųsdavo parnešti vandens iš miesto šulinio. Jam tai visai nepatiko. Vis dėlto turėdavo paklusti šeiminkui. Jis užmesdavo asilui ant nugaros du odinius maišus vandeniui, ir juodu iškeliaudavo. Kai bernui atrodydavo, kad asilas eina per lėtai, baksnodavo jį lazda, tiesa, ne itin dažnai, nes pats Simonas buvo tinginys ir retai skubėdavo.

Anksti rytais prie šulinio virdavo gyvenimas, šurmuliudavo, nes prisipilti vandens susirinkdavo visos miesto moterys. Jos atsinešdavo didelius molinius ąsočius, prisipildavo sklidinų šviežio vandens ir nešdavo namo užsidėjusios ant galvos. Atrodydavo, kad labai sunku, tačiau moterys buvo įgudusios ir nė viena nebuvo pametusi ąsočių. Prieš grįždamos namo jos pasėdėdavo prie šulinio ir pasišnekučiuodavo, bet neilgai, nes norėdavo spėti grįžti, kol dar gaivu ir vėsu.

Vieną rytą Simonas ir jo asilas sutiko jauną moterį, vardu Marija. Ji kaip tik grįžo nuo šulinio su ąsočiu. Moteris pažvelgė į asiliuką ir tarė:

– O, koks gražus asiliukas! Gaila, kad toks nešvarus!

Marija stabtelėjo ir pakasė jam užausį. Kaip malonu! Asilas neprisiminė, kad kas nors būtų jį glostęs. Kinkuodamas namo jis tiek daug galvojo apie Mariją, kad nepastebėjo, jog Simonas rėkauja, muša jį ir stumdo.

Po to karto dažnai pasitaikydavo, kad Marija ateidavo prie šulinio tuo pat metu, kaip ir Simonas bei jo tingusis asilas. Moteris kaskart maloniai pakalbindavo ir paglostydavo gyvulėlį.

Grįždamas namo asiliukas tipeno dar mažesniais žingsneliais, o galvą laikė dar tiesiau. Visi draugai piktinosi:

– Kas jam darosi? Jis kasdien jaučiasi vis ypatingesnis. Ir vis tingesnis. Fui!

Tačiau asiliukas netardavo nė žodžio.

„Kad jūs žinotumėte“, – pagalvodavo jis patyliukais.

Dabar jis ištempęs ausis kasryt klausydavosi, ar šeimnininkas siųs Simoną prie šulinio vandens. Kai tarnas ateidavo su vandens maišais, taip pažvalėdavo, kad nenustygdavo vietoje, kol tasai juos pririšdavo. Jis bėgte bėgdavo iki šulinio tai aukštyn į kalvą, tai žemyn ir taip greitai, kad Simonas vos spėdavo iš paskos.

Jeigu Marijos prie šulinio nebūdavo, asilas manydavo ją vėluojant.

Kai Simonas norėdavo pririšti vandens pilnus maišus, jis taip muistrydavosi, kad juodu beprotiškai užtrukdavo, kol susitvarkydavo ir galėdavo traukti namo. O tada jis taip spyriodavosi ir nekreipdavo dėmesio nei į smūgius, nei į baksnojimą, kol pasirodydavo Marija ir paglostydavo jį bei meiliai pakalbindavo.

– Paskui jis tipeno namo iškėlęs galvą. Visai išprotėjo, – grįžęs namo kitiems bernams sakydavo Simonas.

Vieną dieną asilui į kanopą įstrigo aštri akmens skeveldra. Einant jam labai skaudėjo, todėl jis šlubavo.

– Čia bausmė! – sakė kiti asilai. – Taip jam ir reikia. Tegul dabar pamėgina tipenti taip dirbtinai!

Kitą rytą tai pastebėjo Marija.

– Ak, jam kažkas įstrigo kanopoje? – pasiteiravo Marija. – Ar jis sužeistas?

– Nemanau, – tarė Simonas, net nepastebėjęs, kad asilas šlubuoja.

– Gaila ir gėda, kad nepadedi vargšui gyvuliui, – piktai papriekaištavo Marija.

– Nieko jam neatsitiko, – paprieštaravo Simonas. – Jis tik tingi ir bjauriai elgiasi.

– Ar galiu apžiūrėti tau kanopą? – paklausė Marija asilo.

– Saugokis, jis spardosi! – įspėjo Simonas. – Niekas negali liesti jo kanopų.

– Aš galiu, – pasakė Marija.

Asilas noriai pakėlė koją ir laikė ją nė kiek nejudėdamas. Marija greitai rado ir iškrapštė aštrią skeveldrą.

– Na štai, dabar vėl galėsi gražiai tipenti, – tarė Marija.

Bet kai asiliukas grįžo namo, draugai supyko, kad jis vėl tipena kaip įprastai. Jie visi barėsi. Tinginys nekreipė dėmesio.

„Kad jūs žinotumėte, – pagalvojo jis. – Ak, kad jūs žinotumėte.“

Betliejuje

Juozapas ir Marija netrukus suprato, kad Betliejus yra mažas miestas su tokiais pat mažais namais ir vinguriuojančiomis gatvelėmis kaip ir Nazarete. Kur jiems dabar kreiptis, kad gautų stogą virš galvos?

Iš pradžių jie ėjo be plano, bet netrukus rado nakvynės namus.

– Čia jie išnuomoja kambarius keliauninkams, – pasakė Juozapas. – Palauk čia, aš įeisiu vidun ir pažiūrėsiu, ar galėsime čia apsistoti.

Tačiau visi kambariai buvo užimti. Jam, Marijai ir asilui nebuvo likę jokio kampelio. Visur tiršta žmonių.

– Teks ieškoti kitų nakvynės namų, – pasakė Juozapas Marijai. – Jų yra daugiau.

Taip jie ėjo iš vienos vietos į kitą.

– Mano žmona tokia pavargusi ir netrukus gimdys, – kaskart sakydavo Juozapas, įėjęs į nakvynės namus.

Jų šeimnininkai kaskart atsakydavo taip pat:

– Tai neįmanoma. Mėginkite kitoje vietoje!

Kai jie apėjo visus nakvynės namus, Juozapas pasakė:

– Turėsime pabandyti rasti nakvynę pas kokią nors šeimą.

– Aš labiausiai nerimauju dėl mūsų asiliuko, – susirūpino Marija. – Žiūrėk, kaip jis šlubuoja! Jam reikia pailsėti.

– Pamėginkime šiame name, – tarė Juozapas ir pabeldė į duris.

Jas atidarė senas baltaplaukis vyras.

– Brangus drauge, – kreipėsi Juozapas, – gal leistum šiandakt pas jus apsistoti? Mes ką tik atkeliavome į Betliejų, bet mums neliko vietos nė vienuose nakvynės namuose.

– Apgailestauju, – tarė senukas. – Jūs mielai būtumėte galėję čia apsistoti, bet vos prieš akimirką pasiprašė kita šeima su keliais vaikais, ir aš juos įleidau. Dabar neturiu jums nė mažiausio kampelio. Bet nueikite pas kaimyną. Jis geras ir gailestingas!

– Dėkoju, kad tu toks malonus! – atitarė Juozapas.

Tada jis pasibeldė į kito namo duris.

Lygiai taip pat baigėsi ir ten. Ir kitame name, ir visoje kitoje gatvėje – tiek daug žmonių pakluso galingojo imperatoriaus įsakymui ir atkeliavo į Betliejų.

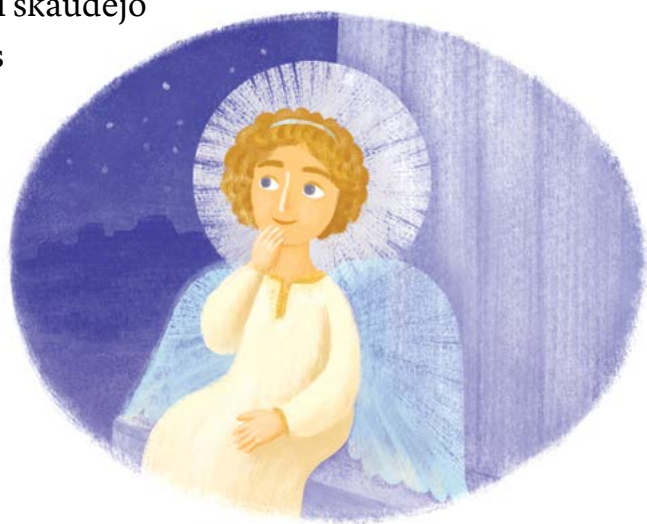
– Jei tik asilas pajėgtų, būtų protingiausia grįžti pas geruosius piemenis, – galiausiai pasakė Juozapas. – Tik kažin ar jis dabar sugebės eiti tamsoje.

– Gerasis Dievas mums tikrai padės, – pasakė Marija. – Nebijok, Juozapai. Juk asilas visada žino, kur rasti pastogę.

– Norėčiau, kad tu būtum teisi, Marija, – tarė Juozapas. – Tik pažvelk, asilas nepanašus į save.

Jis tikrai buvo nepanašus į save. Jam baisiai skaudėjo koją ir buvo siaubingai pavargęs. Ėjo nuleidęs galvą beveik iki žemės ir be galo nusiminęs, todėl nepastebėjo, kad jam moja gerasis Dievo angelas.

Tačiau šis rado išeitį. Kadangi asilas nematė, jis pamėjo Nazareto paukščiams. Tie iškart atskrido. Jie buvo labai susirūpinę, nes matė, kad asilas, Juozapas ir Marija visą popietę klajojo po Betliejų. Tad dabar jie apsidžiaugė.

Kūdikis

Mažasis asiliukas sapnavo gražų sapną: kad yra namuose Nazarete ir ganosi Marijos ganykloje. Ankstyvas pavasaris, viskas žydi, žaliuoja ir kvepia. Paukščiai gieda, kartais būriu pakildami į orą iš džiaugsmo.

Paskui asiliukas išgirdo kūdikio krykštavimą ir ūmai suprato, kad paukščiai čiulba Marijos kūdikiui. Jis taip apsidžiaugė, kad širdis suspurdėjo.

„Mat kaip, pagaliau gimė kūdikėlis!“ – pagalvojo asiliukas sapne.

Tačiau dalyvauti norėjo ir saulė, tad ėmė taip ryškiai šviesti, kad pradėjo badyti asiliukui akis, ir šis pabudo.

„Tai buvo tik sapnas“, – nusivylęs pagalvojo asiliukas.

Buvo visai ne pavasaris, ir jis ne Nazarete, o sename, apgriuvusiame tvartelyje Betliejuje.

Tačiau aplink kvepėjo pavasario gėlėmis, skambėjo giesmė, viskas švytėjo ir spinduliavo. Asilas plačiai atsimerkė ir apsidairė.

Šviesa ir giesmė sklido nuo būrelio angelų. Jie ratu stovėjo aplink Mariją, kuri pusiau gulėjo ant šiaudų kitame kampe. Angelai šiek tiek grūdosi, jų sparnai pynėsi, jie dairėsi ištempę kaklus ir labai nekantravo. Jie į kažką žiūrėjo! Į ką? Asilo širdį vėl užpildė tas jausmas.

Tada vienas angelas pasitraukė tiek, kad jis pamatė Mariją, tvarkančią mažutį kūdikėlį.

Tai jis atėjo!

Juozapas buvo atnešęs jų mantą ir paskleidęs gražius rūbelius, kuriuos Marija buvo pasiuvusi. Angelai padavinėjo juos Marijai, kuri gražiai ir atsargiai vystė kūdikį. Paskui ji iškėlė vaikelį, kad visi

